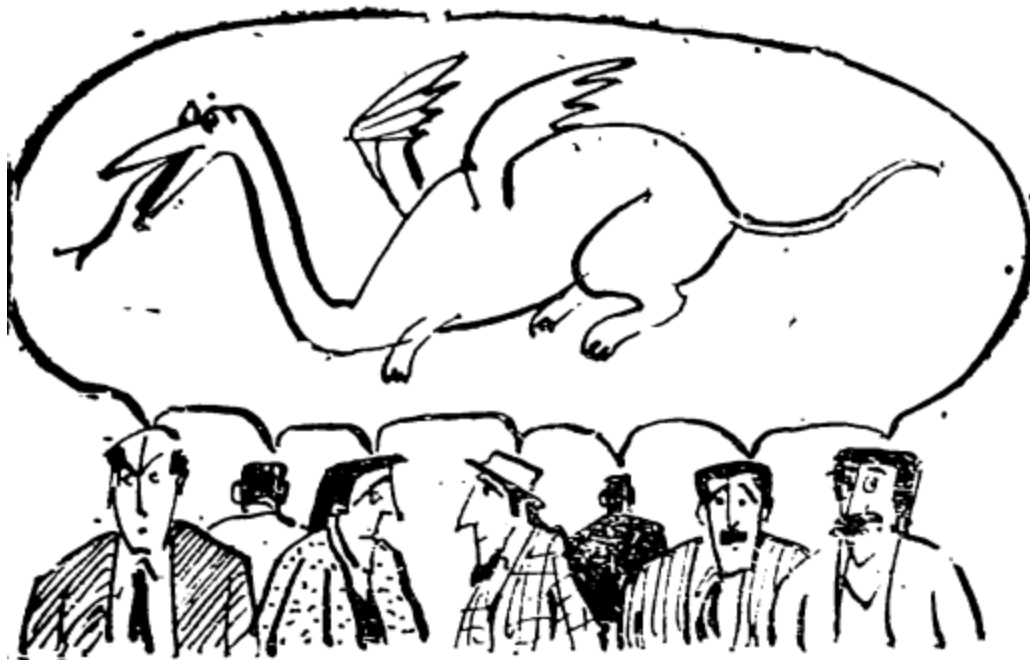

ОРЛИН КРУМОВ

ЧУДОВИЩЕ

chitanka.info

То бе на крачка от нас. Чувахме как троши камъка с могъщите си лапи, как помита чакъла с люспестата си опашка.

Превили гърбове, хората мъкнеха торби с цимент, бутаха с усилие препълнените вагонетки, за да издигнат нова каменна стена между нас и Звяра. Светлината на неоновите слънца едва си пробиваше път сред облаците от прах.

— Началство — подвикнах на човека зад бариерата. — Закъсахме... Ако продължава така, след ден или два Звярът ще е при нас.

Той свали очилата си, бърса ги дълго и съсредоточено, след което запитва:

— А аз как да ви помогна?

— Пусни ме... Сам ще си помогна.

Човекът се поколеба няколко мига, после вдигна бариерата.

Поблагодарих му и залитайки от умора, тръгнах навътре, към сърцето на пещерния град. Откакто се помня, живеех тук, движех се из влажните галерии, дишах тежкия, застоял въздух. И винаги чувах страшните удари, с които Звярът си пробиваше път към нас. Всички живеяхме под неговия знак. В училище изучавахме неговата анатомия, по радиото името му звучеше всяка минута, по страниците на

вестниците човек можеше да прочете всякакви небивалици и страхотии, свързани със свирепия му нрав. Макар че никой не беше виждал чудовището, в библиотеката имаше стотици книги, изпълнени с догадки за това как изглежда и с какво се храни.

След стотина крачки свих към голяма, полутъмна зала. От дясно, в скалата бяха издълбани множество скални дупки. В някои от тях проблясваха светлинки, чуваше се музика, по-скоро дружен рев — рефрен от пиянска песен. Веселяха се безделниците и имаха право — бяха избутали още един ден...

В една от нишите се бе сместил малък магазин. По рафтовете радваха окото щайга с подземни домати, прозрачни чушлета и хляб, чието зърно бе узряло под светлината на неоновите слънца. Купувачите гледаха цените и си шушукаха, някои от тях стояха мълчаливи и мъдро клатеха глави.

— Стига сте мърморили — троснато говореше продавачът, нисък дебеланчо с увиснали бузи. — Купувайте, че когато пристигне Звярът и това няма да има. После се сърдете на него.

— Така е — кимаха хората, но все пак се държаха на разстояние.

Някои дълго-дълго брояха парите си, после гордо пристъпваха напред и си купуваха по някой домати, голям колкото глава на врабче.

Продължих нататък. Пътят минаваше през коридори, процеци и поточета, в които клокочеше черна вода. Дрънчаха пещерните асансьори, ехтяха машините в малките цехове, където изкарваха хляба си стотици хора. По стените бяха налепени огромни афиши, от които ме гледаха кървавите очи на Звяра. На един от тях чудовището дояждаше трима недобросъвестни пещерняци, очевидно доста безвкусни, тъй като се бе смръщило, а под него имаше реклама на готварска сол и различни подправки.

В тъмното се препънаха в някакъв сталагмит, след което внимателно продължих напред, опипвайки пътя с ръце. След няколко крачки просветля, въздухът стана бистър и приятен за дишане, наситен с безброй аромати. До слуха ми достигна безгрижен смях и плясък на вода. Спрях пред входа на огромна галерия, съвсем оглупял от приказната картина, открила се пред очите ми. Галерията бе осветена от топлиите лъчи на кварцово слънце. В средата ѝ се синееше езеро, в него със смях и закачки се плискаха мъже и жени, други лежаха на брега, залисани в разговори и игра на карти.

Гледай, гледай, рекох си, как добре си живеят. Тук и чудовището не се чува, и някак по-спокойно се диша. Хората имаха свежи и одухотворени лица, върху които и най-опитният наблюдател не би открил и следа от тревога.

Приблжих се до двама мъже, които седяха на люлеещи се столове и съсредоточено отпиваха глътка след глътка от масивните си чаши.

При появата ми, сянка на неудоволствие помрачи лицата им.

— Този пък откъде изпадна? — презрително запита по-младият.

— Търся някой от управата — задъхано обясних аз. — Защото Звярът...

— Какъв Звяр, бе! — кипна той.

— Сериозно е — казах. — Ако не измислите нещо, след ден-два чудовището ще бъде тук.

— Ние не измисляме. Гледаме си живота и си кротуваме. Онези, дето го измислят, са горе — изкикоти се той и посочи към тавана. — Извън пещерата, стъпили здраво на земята, под истинското слънце... Къпят се в истинско море, дишат истински въздух, тъпчат се с плодове, чиито сок ухае на истински живот.

— Горе... — не повярвах аз. — Но нали там е Звярът?

— Какъв Звяр, бе! — повтори той и двамата се задавиха в дрезгав смях.

Някой положи тежката си ръка върху рамото ми. Бе един от охраната — нисък, набит — с дебел врат, с лице намръщено от професионално старание. След минута бях далеч от тази приказна зала, по-красива и недостижима дори и от най-сладките мечти...

Първото нещо, което ме порази когато се върнах, бе ужасната тишина. Хората стърчаха неподвижни като свещи и се ослушваха.

Някой прошепна:

— Звярът е мъртъв...

Звярът бе мъртъв!

Денят се проточи дълъг, безкраен. Напразно очаквахме да чуем рев или поне стон, да доловим искрица живот оттатък. Бяхме се родили под знака на чудовището, страхът от сянката му ни избавяше от ежедневните грижи, от мисълта за проблемите. То ни осигуряваше работа, прехрана...

Измина още един ден, ужасен, изпълнен с кошмари. Хората започнаха да шушукат. Понесе се мълва, че истинският Звяр е зад нас, в сърцето на пещерата... След дълги спорове група безумци се запътиха натам.

И когато тълпата се готвеше да ги последва, страхотен рев разцепи въздуха. После настъпи тишина...

Боязливо, сякаш на пръсти, се завърнахме по местата си и като по даден знак се заловихме за работа. С удвоени сили започнахме да издигаме стена между нас и новото чудовище, а вечерта си легнахме спокойни. Оцеляхме и днес.

А утре... Утре всичко отначало, докато се срещнем със Звяра, или ще се завърнат хората, тръгнаха да го търсят в пещерата зад нас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.